

Trump, i els nostres

written by Josep Maria Loperena | 28 de març de 2020

Winston Churchill va dir que la democràcia era el pitjor sistema de govern si s'exclouen tots els altres. Es va expressar així per no enaltir el principi de participació igualitària del poble en la presa de decisions. Pensava que la democràcia era la fórmula menys dolenta per a governar. Churchill tenia tota la raó, ja que, en molts països civilitzats, concretament a l'Espanya del postfranquisme, el cap d'estat no és elegit pels vots dels ciutadans sinó per qui regenta el poder arrabassat a la nació. Tampoc se'l pot jutjar, faci el que faci, perquè segons proclama la Constitució, pot cometre qualsevol delicte –robatori, violació, estafa o assassinat– sense que cap jutge o tribunal el pugui condemnar. Veurem el que passa ara a Espanya, amb l'afer investigat per la Fiscalia dels cent milions de dòlars de procedència corrupta que l'emèrit guardava en un paradís fiscal.

En altres països democràtics es guarden les formes. Aparentment no passa el mateix que aquí. Als Estats Units existeix l'"Impeachment", un procediment judicial per a destronar el president si és declarat culpable de traïció o suborn. El que no sap la gent és que l'organisme que el jutja és el Senat, integrat per membres del mateix partit de qui s'està sotmetent a judici. Fins ara només s'han dut a terme tres processos d'expulsió: a Lyndon B. Johnson i a Bill Clinton del partit demòcrata, i a Donald Trump del republicà. Cap d'ells va prosperar. Trump seguirà sent president, ja que ha estat exculpat dels càrrecs per 53 senadors republicans, enfront de 47 demòcrates que volien condemnar-lo. Precisament tot el contrari del que va passar aquí amb el judici del procés: els patriotes catalans van ser jutjats per magistrats enemics de Catalunya anomenats per Rajoy mentre que a Trump el van absoldre els seus partidaris.

El més estúpid, pèrfid i profà president dels EUA va ser elegit per una falòrnia de la Constitució americana que estableix que cada Estat designarà un nombre d'electors igual al nombre de senadors que tingui en el Congrés. La carta magna dels estats de la Unió no respecta la norma democràtica que decreta, 'per cada ciutadà, un vot'. La gran virtut de la democràcia és el sufragi universal. Però les seves dues grans fallides són, d'una banda, el "val tot" del sistema electoral, i d'una altra, la desraó d'Estat que es produeix quan el candidat accedeix al poder i anteposa els interessos del seu partit al bé comú.

Les contradiccions inacceptables del president nord-americà només són comparables amb la inconsciència constitucional de Quim Torra, la manca d'eficiència de Miquel Buch, la parlera enxampurrada de Meritxell Budó o el fingit inconformisme de Gabriel Rufián. Trump, en un principi, va dir que no es creia que el malestar de l'economia, la salut i el medi ambient fossin conseqüència del canvi climàtic ni va donar gens d'importància a l'existència del coronavirus. Després va matisar que era un engany ideat per científics xinesos i una conspiració de Xi Jinping, el president de la República Popular Xina, per enganyar al poble americà. Al cap de poques hores de dir aquestes bajanades, les va rectificar sense cap mena de pudor. Ara assumeix la gravetat de la pandèmia i allarga els terminis per controlar-la. Ja ha pres, tard i malament, mesures dràstiques per a evitar-ne la propagació.

El poble, víctima propiciatòria del coronavirus, per fi ha pres consciència de la incapacitat dels nostres dirigents. Trump és un líder que no hi és tot, però els d'aquí no són més que trossos d'ases de solemnitat. Manquen de les condicions i atributs necessaris per ser polítics. Cap d'ells està capacitat per organitzar ni administrar un estat, com és Catalunya, en cap dels seus afers ni interns ni exteriors. Propaguen reiteradament un sol discurs, el de la independència i la república, que molts compartim, però que no pot ser admès

com al·legat únic front l'epidèmia mundial de coronavirus.

Espero que quan s'acabin els seus mandats tornin a desenvolupar les seves taleies habituals i deixin la política. Que Torra faci d'advocat per la Winterthur, que Budó segueixi curant als animals, que Buch torni a vigilar discoteques, i que Rufián es reintegri a El Corte Inglés com a dependent. Cap d'ells s'ha guanyat la confiança dels seus electors i el poble ho sap.